

Tuần Báo Vô Vi

20 tháng 3 năm 2011

Số 21

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Bé đã bình an đến nơi trú ngụ ở Đại Tây Dương, Bé có vui không ?
- 2) Muốn tâm không động thì phải làm sao ?
- 3) Thông minh là sao ?
- 4) Tu sao cho được nhẹ ?
- 5) Bé bắt đầu thanh lọc nhện ăn Bé có mệt không ?
- 6) Bạn đạo phát tâm một thiền đường kang trang tại Montréal Canada, nhờ Bé chọn giùm Bé có vui không?
- 7) Tại sao Bé khuyên thiên hạ niệm Nam Mô A Di Đà Phật ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 13 tháng 09 năm 1992 1) Hỏi : Bé đã bình an đến nơi trú ngụ ở Đại Tây Dương, Bé có vui không ? Đáp : Thưa, Bé rất vui vì thấy đi xe 9 tiếng đồng hồ nhưng không mệt, đi đâu cũng phải có một ý lực mạnh mẽ thì không bao giờ thấy chán cả, có đi như không đi, xác xa nhưng tâm không xa. Những hình ảnh của bạn đạo thành tâm đều được in sâu vào trong lãnh vực thanh tịnh của Bé, Bé không bao giờ cảm thấy rời họ, lúc nào cũng chung hành với họ. Cho nên có nhiều người viết thơ đến, tràn đầy sự thương yêu, như sống một bên Bé vậy. Cho nên Bé thường nói có tâm thì không bao giờ xa nhau. Kệ: Thực hành cảm thức như nhau Không cách không xa rất nhiệm màu Tâm đạo tràn đầy duyên tự thức Quy nguyên một mối rõ đuôi đầu.	Ngày 14 tháng 09 năm 1992 2) Hỏi : Muốn tâm không động thì phải làm sao ? Đáp : Thưa, muốn tâm không động thì phải biết thương mình và tự giải, tức là phải thiền nhiều, hướng thượng, thường xuyên niệm Phật, bằng một nguyên ý khai triển quân bình trong nội tâm nội tạng thì tình thể tánh tình sẽ được sửa đổi và thông minh thêm lên.
Ngày 14 tháng 09 năm 1992 3) Hỏi : Thông minh là sao ? Đáp : Thưa, thông minh là luồng điện trung tim bộ đầu sẽ được khai mở, thông suốt hòa hợp với thanh quang của chư Phật cùng chấn động của vũ trụ, lúc nào cũng được êm ả và thanh tịnh, đại trí quang khai, đức nhĩ nhục gia tăng, không biết buồn lo là gì! Chỉ biết hướng thượng vui trong thanh tịnh, điện tâm lúc nào cũng được phát triển. Kệ: Điện thông thức giác triền miên tịnh Hướng thượng khai thông tự sửa mình Chơn lý tròn trịa tâm tự thức Có không không có cũng làm thinh.	Ngày 15 tháng 09 năm 1992 4) Hỏi : Tu sao cho được nhẹ ? Đáp : Thưa, tu phải siêng năng và trật tự thì sẽ được nhẹ nhàng, thế gian vô nan sự, sống ở đời chẳng có gì khó cả. Mỗi mỗi đều từ trật tự, từ trong thanh tịnh chiết ra, nếu biết thưởng thức sự thanh tịnh là vui đẹp thì sẽ không có gì khó cả. Kệ: Sống trong trật tự tự vui hòa Trí tuệ khai thông chẳng thiết tha Đời tâm tâm hành theo trật tự Cảm thông đời đạo chẳng còn xa.

Ngày 16 tháng 09 năm 1992 5) Hỏi : Bé bắt đầu thanh lọc nhĩn ăn Bé có mệt không ? Đáp : Thưa, Bé vẫn khỏe vì ý chí của Bé mạnh, Bé đang làm một việc hữu ích cho tâm thân, lúc ta chết không cần sự ăn uống của trần gian, nhưng tâm thức vẫn tiến hóa tùy theo nhân quả. Vậy người tu thiền phải tự ý thức không tâm thì mới nhập định được, tu thiền thì phải định, nếu không định thì không bao giờ xuất ra khỏi xác được. Hồn sẽ được nhanh nhẹ cũng nhờ niệm Phật tu tâm, thân chịu thanh lọc sạch sẽ thì cơ tạng sẽ được yên ổn.. Kệ: Tu luyện thân tâm giác chuyển hồn Tự minh thức giác chẳng trầm hôn Hồn xa cõi thể duyên hành đạo Phật Pháp vô sanh trí ý tồn.	Ngày 17 tháng 09 năm 1992 6) Hỏi : Bạn đạo phát tâm một thiền đường kang trang tại Montréal Canada, nhờ Bé chọn giùm Bé có vui không ? Đáp : Thưa, Bé rất vui, có nơi ổn định cho bạn đạo lai vãng tu học, cũng do thiện ý của người phát tâm cộng với sự quang chiếu của Trời Phật, tận độ quần sanh thực hành chánh pháp, cứu vớt phần hồn. Mỗi bạn đạo địa phương đều có quyền phát tâm chung sức xây dựng cho tốt đẹp hơn. Kệ: Chung hành tận hưởng pháp ân độ Khai triển phát tâm giải nắm mờ Đạt đạo thực hành không uất ức Trì tâm thanh tịnh niệm Nam Mô.
Ngày 18 tháng 09 năm 1992 7) Hỏi : Tại sao Bé khuyên thiên hạ niệm Nam Mô A Di Đà Phật ? Đáp : Thưa, niệm Phật tâm từ khai triển, điện năng quân bình để hướng về Trời Phật hơn, giải bỏ mọi phiền não, tâm yên, tánh tỏ, biết hồn, biết vía, tiêu trừ nạn tai, niệm hoài không ngán, ý lực từ bi mạnh mẽ, hạnh tu rõ rệt, không đời không đạo, chân không tự thức, tâm tư lúc nào cũng ly khai ý niệm trần tục, hướng về đại bi nhập định. Kệ: Thế gian cảnh giới duyên tình động Thanh tịnh lòng yên tâm tự không Chẳng chấp chẳng mê tình chuyển biến Từ bi sáng chói ý tham tông.	

Dục Vọng Bất Thành

Dục vọng bất thành dục vọng sân
Lay hoay lẫn quần trí cù lần
Trách than than trách chưa minh dục
Tự tạo tham sân khó góp phần

Đó, dục vọng bất thành, con người nó quan trọng nhất là qua cái ải này, cái ải này là quan trọng lắm.

“*Dục vọng bất thành dục vọng sân*”: Cho nên, cái dục vọng, dục nhiều chừng nào con người nó ác trước nhiều chừng nấy.

“*Lay hoay lẫn quần trí cù lần*”: Không biết làm cái gì đây, giải quyết không nổi. Đó, thanh niên thanh nữ, ông già, bà cả cũng có ở trong cái giới đó không.

“*Trách than than trách chưa minh dục*”: Không hiểu dục là cái gì? Tại sao tôi phải dục? Tại sao có sự dục tôi mới thỏa mãn? Không hiểu cái đó. Nếu mà chúng ta tu tới thanh tịnh, chúng ta thấy cái huyền cơ của tạo hóa nó làm việc trong định luật hóa hóa sanh sanh thì sự tiến giải đó cũng nằm trong chơn lý, chứ không gì đâu mà đáng lo bận. Người đời họ cho cái đó là quan trọng, rồi che rồi đây rồi làm cho mình tự sân. Đó, rồi muốn cho tôi được, không muốn người khác được. Đó, nó sanh ra cái tánh ghen ghét rồi cái dục đó nó làm cho càng ngày càng đóng cửa, làm cho con người càng ngày càng tăm tối và ác trước thêm.

“*Tự tạo tham sân khó góp phần*”: Mình thấy mình con người nó bần tiện, nó hạ tiện quá không dám công khai mà hóa giải với thiên hạ thì làm sao mà tới gần với thiên hạ được, và tới gần với thượng trí được. Đó, cho nên nó khó ở chỗ đó.

Góp phần kiến tạo nhơn quần
Vào sanh ra tử mỗi phần khác nhau

Chúng ta góp phần kiến tạo nhơn quần là chúng ta phải thông cảm minh lý Trời đất nguyên do của mọi sự việc, chúng ta mới kiến tạo được nhơn quần.

“*Vào sanh ra tử mỗi phần khác nhau*”: Chúng ta thấy: nhập sanh dục tiến giải nó đều khác nhau hết thấy, chứ không phải một người nào giống như nhau đâu mà buộc họ ở trong cái cảnh tự che đây, rồi gây sự tham sân.

Nghe mà chẳng hiểu trước sau
Nói mà chẳng hiểu nhiệm mầu nơi đâu

Chúng ta nghe âm thanh lời nói của càn khôn vũ trụ đóng góp để xây dựng phần hồn tiến hóa mà không hiểu trước sau là nguyên lý tại sao nó có câu nói đó vọng trong đầu tôi, thọc trong tâm tôi và mở trí tôi. Không hiểu!

“*Nói mà chẳng hiểu nhiệm mầu nơi đâu*”: Mà tôi thốt ngôn ở đây, cái ngôn ngữ của tôi ở đâu có? Sự nhiệm mầu của Trời Đất đã cấu tạo nguyên căn nó ở đâu và sự sáng suốt nó ở đâu lại có lời nói như thế này. Đó, nó chuyển giải và nó có thể điều khiển người ta hay là hỗ trợ cho người ta cũng có, cũng là cái âm thanh và kích động họ để cho họ tiến thì cái đó nó cũng ở trong chơn lý mà mình không thấy. Nhiều khi tưởng là lời nói tôi không giá trị, mỗi mỗi đều có giá trị, mỗi mỗi đều ở trong chơn lý, mà không hiểu vì thiếu thanh tịnh.

Mỗi điều tiến giải thâm sâu
Năm trong chơn lý đương đầu giải tâm

Đó, mỗi điều đều tiến giải thâm sâu. Nếu mà chúng ta thanh tịnh một chút thì thấy cái sự huyền diệu của Trời Đất sắp đặt lên và giáo dục con người trong cái đà tiến của sự tiến hóa của mọi giới khác nhau.

“*Năm trong chơn lý đương đầu giải tâm*”: Ở trong chơn lý hết, nghịch thuận đó để giải tâm và để hiểu biết sau một cơn kích động, sau một cơn phiền não các bạn thấy không? Nhờ cái đó mà các bạn tiến, nhờ sự đau khổ kích động đó mà các bạn mới thấy tư tưởng được thăng hoa nhẹ nhàng. Còn nếu không nhờ cái đó ngày nay các bạn đâu có thấy nhẹ. Nhờ cái sự đó các bạn mới thấy rằng các bạn có chỗ giải thoát và các bạn thấy giá trị của các bạn rõ ràng. Đó, cái thực chất của các bạn là vô cùng tận rõ ràng. Đó, ép đầu này tôi tiến đầu kia, ép đầu nọ tôi hóa giải đầu kia thì tôi thấy cái phần thanh điển nó quý giá quá, vô cùng tận không phải ở bao nhiêu đây, không phải làm việc ở trong cái tiểu thiên địa này nhưng mà tôi sẽ làm việc vào càn khôn vũ trụ hay là

ngoài nữa, vô cùng tận chứ không phải bao nhiêu đó đâu.

Cho nên, các bạn tu tới ngày nay nhiều bạn cũng chưa thấy cái thực chất của các bạn, thành ra các bạn đâm ra bàng hoàng lo âu, rồi mất niềm tin sự sáng suốt của hào quang không động mà trở nên ngờ vực rồi làm chuyện sai lầm và tự ép mình hạ giá trong cái lẽ lối tăm tối bức tức, không giải nổi. Khi cười thì cười nhiều, khi khóc khóc cũng nhiều là chưa có thông.

Phản thanh lẫn trước chuyển tâm
Cực thanh cực trước diệu thâm muôn bề

“Phản thanh lẫn trước chuyển tâm”: Tất cả đều làm việc hết. Thanh cũng làm việc theo thanh, trước cũng làm việc theo trước, chuyển tâm để tiến hóa, lưỡng nghi hợp nhất sau này. Cực thanh cực trước mới là lưỡng nghi hợp nhất. Diệu thâm muôn bề, lúc đó mình mới thấy huyền diệu thâm sâu của các giới. Khi mà chúng ta hiểu tới cực thanh và hiểu tới cực trước, rồi rốt cuộc chúng ta thấy là chơn lý rõ ràng, sự sáng suốt.

Thực hành chẳng có chán chê
Quy về thực trạng muôn bề hư không

Chúng ta chỉ hành cái pháp lý thực hành chẳng có chán chê, dưới đó mà tiến tới. Nghịch cảnh nhiều chừng nào là bài vở mới và giáo hóa cho chúng ta tiến. Chúng ta là vô cùng tận nắm lấy mà tiến.

“Quy về thực trạng muôn bề hư không”: Trở về thực trạng, tất cả đều trở lại hư không. Khó gì cho mấy đi nữa rốt cuộc rồi cũng huê, cũng không chớ không có cái gì. Ta giết con người nằm dưới đất là hết rồi, rồi cũng trở về hư không, không có gì.

Cho nên, tư tưởng của chúng ta phải trở về thanh tịnh và để hưởng cái muôn đời là hào quang sáng suốt của càn khôn vũ trụ, cái đó là trường sanh bất diệt. Còn thế gian đều là tạm trong nguyên lý sanh trụ, tan tụ đó thôi.

Lòng người phân giải chưa thông
Nằm trong chơn lý lòng vòng bất minh

Đó, cái lòng người phân giải chưa thông. Cho nên chúng ta đây có cái pháp soi hồn, pháp luân, thiên định chỉ lo sửa ở bên trong của chúng ta mà thôi, không cần biết những chuyện ở bên ngoài. Vì chưa thông chúng ta giải cho nó thông thì chúng ta thấy

chúng ta đã và đang nằm trong chơn lý. Bạn là chơn lý chớ gì nữa, lòng vòng bất minh chưa hiểu mình mà lệ thuộc ngoại cảnh mà thôi. Khi mà chúng ta hiểu chúng ta rồi thì chúng ta không có lệ thuộc bởi và đâu có bị sự đau đớn đâm thọc bởi ngoại cảnh nữa đâu. Khi mà chúng ta hiểu ta là chơn lý, ta có thể hóa giải tất cả những sự gì đưa đến với chúng ta.

Tưởng lầm mình đạt chữ tình
Đâu dè mình đã tự khinh lấy mình

Đó, ở thế gian nhiều người muốn được cảnh vợ chồng thương yêu muốn người ta tặng khen này kia, kia nọ, muốn Trời Đất chiếu cố, tu cũng muốn Phật chứng minh.

“Tưởng lầm mình đạt chữ tình, Đâu dè mình đã tự khinh lấy mình”: Khi mình tu cao thức giác rồi, mình thấy sự cầu nguyện này kia, kia nọ và cái chuyện tạm bợ ở thế gian mình cho đó là hạnh phúc đều là mình tự khinh bi lấy mình. Bởi vì mình chưa hiểu thực chất của mình, cho nên mình phải lệ thuộc bao nhiêu đó thôi.

Chơn hồn thanh tịnh kết tinh
Hào quang không động anh minh đời đời

Cái chơn hồn mà được thanh tịnh rồi nó kết tinh lúc đó trở về đại hồn thì hào quang không động anh minh đời đời. Lúc nào nó cũng sáng suốt và nó không có lệ thuộc bởi, nhưng mà nó hóa giải cho tất cả.

Phật Tiên thuyết lý phân lời
Hồn ta vô tận nơi nơi dung hòa

Phật Tiên chứng kiến cho chúng ta thấy Phật ở Việt Nam cũng Quan Âm Thị Kính, những người tu khổ thì luôn luôn bị tai nạn, bị đau khổ. Ở đời khổ chừng nào thì phần hồn được thăng hoa chừng nấy. Bị nạn chừng nào thì họ được sáng suốt ở bên trên chừng nấy. Như Quan Âm bị hàm oan đủ thứ như ngày nay cho chúng ta thấy mọi người đều mến. Mà cái hành động đó luôn luôn sống động trong tâm hồn của mọi người.

“Hồn ta vô tận nơi nơi dung hòa”: Cái hồn chúng ta là vô tận. Nơi nơi dung hòa, ở đâu chúng ta cũng có thể tiến giải. Nếu chúng ta ý thức được ta là hào quang thanh điển sáng suốt vô cùng tận thì đâu đâu chúng ta cũng dung hòa được. Kẻ trước, kẻ ác,

người hiền cũng vậy đó thôi, khi mà chúng ta hiểu rõ.

Quang minh chánh đại thật là
Đi người tiến hóa tâm tà khai minh

Dung hòa rồi nó tiến tới quang minh chánh đại thật là đi người. Đó là đi dắt người này, người kia, người nọ tiến hóa. Tâm tà khai minh, lúc đó chúng ta thấy sự thật là cái sự sáng suốt của hào quang nội tâm của các bạn đang đi các bạn tiến hóa, và chúng ta càng sáng suốt nữa thì chúng ta có thể ảnh hưởng những người khác. Họ bắt chước cái đường đó họ tiến tới thì cái tâm tà động loạn của họ tự nhiên khai minh, họ thức giấc rồi, không bị lệ thuộc nữa.

Hiểu mình hiểu đạo chơn tình
Hư không toàn diện biết mình là ai

Khi mà mình hiểu mình hiểu đạo chơn tình, hiểu sự thật rồi thì hư không toàn diện tất cả cơ tạng của chúng ta và những lý trí chúng ta quy về hư không lúc đó chúng ta mới biết chúng ta là ai. Chúng ta là trong một khối hào quang hư không không động mà ở các nơi ở các giới. Ngay hiện tại các bạn đang trụ trì trong tiểu thiên địa này mà các bạn chưa thấy chưa ý thức rõ, mà nó đã chạy tất cả châu lưu trong cơ thể các bạn từ huyết mạch tế bào đều hưởng cái phần thanh điện đó nhưng mà không thấy rồi đâm ra lo âu, đâm ra sợ sệt, đâm ra vì cái sự tâm tối mà chúng ta trở nên chậm tiến. Rồi bây giờ, chúng ta hiểu được thì chúng ta cố gắng tu. Chúng ta cố gắng hóa giải lấy cái thanh điện để đạt tới cái hào quang sáng suốt đời đời thì tâm ta vô cùng tận thì lúc nào đối diện bất cứ một tình cảnh nào cũng ở trong cái thể vô cùng tận, đây rồi tôi sẽ tiến tới nữa, được cái cơ hội này tôi quý lắm. Cơ hội nào cũng là dẫn giải phần hồn tôi tiến hóa. Lúc đó, cái tham dục của tôi, cái dục vọng của tôi nó phải tiêu tan. Nếu tôi hiểu tôi là vô cùng tận, không còn sự dục vọng nữa, nhưng mà tôi chỉ giữ trong cái chìa khóa tiến hóa từ nẻo này tới nẻo khác, từ động đi tới tịnh, từ sáng suốt càng sáng suốt và thanh tịnh hơn nữa.

Cho nên, chúng ta tu ở đây không phải là ý lại nơi ai hết. Các bạn thấy rõ những công chuyện các bạn đang làm soi hồn, pháp luân, thiền định là giải chớ gì, giải, giải, giải, giải, giải, giải, giải, giải. Bởi vì chúng ta đã nhiều kiếp tạo nghiệp rồi bây giờ phải giải, giải, giải, giải hết sức nhiều nó mới hết cái nghiệp đó. Bây giờ, chúng ta càng giải rồi trong đêm khuya thanh tịnh các bạn thấy không? Các bạn thấy cái tham dục của các bạn không? Các bạn thấy làm cho các bạn tối tăm không? Vì các bạn cho đó là sung sướng, nhưng mà cái sung sướng đó là cái tạm, thấy rõ chưa, rồi các bạn tu nữa các bạn thấy cái chuyện đời đời cần thiết hơn, đời đời cho muôn loại, đời đời cho vạn linh, cái đó quan trọng hơn. Còn cái sự eo hẹp đâu có cần thiết với chúng ta nữa.

Cho nên, nhiều bạn đã có tới tuổi tác bước qua những đường đời chông gai học hỏi rất nhiều thì cái sự thăng hoa tiến hóa gặp cái pháp này các bạn sẽ ngộ tất nhiều cái còn nghịch hơn hồi xưa nữa, rồi các bạn sẽ thấy cái bài học nó tới các bạn. Bên trên đâu có bỏ các bạn, cho các bạn làm xong những bài học, trả những cái bài thích đáng đó, rồi các bạn mới tiến hóa bên trên, các bạn rõ rồi vô cùng tận chứ gì nữa.

Từ hồi nào tới giờ mình lọt lòng mẹ tới bây giờ mình mong được sung sướng mà có cái gì kêu bằng sung sướng. Chúng ta kiểm điểm lại quá trình có gì sung sướng không? Nhưng mà những nghịch cảnh đối diện với chúng ta và dẫn dắt chúng ta tới ngày nay. Bây giờ, chúng ta thấy chúng ta có một khối thông minh rõ rệt, chúng ta có một trí diễn sáng suốt để phân minh mọi sự việc là chúng ta phải cảm ơn những cái nghịch cảnh đó. Những sự đối diện mà chúng ta cho là bất chánh đó, nó là thầy chúng ta và đi dắt chúng ta. Cho nên ngày nay chúng ta tiến. Ngay trong cơ tạng chúng ta là dục vọng mà dục vọng chúng ta mình cảm được rồi thì cái chuyện vạn sự ở thế gian vô nan sự đều dễ hết và chúng ta có thể giải. Cái dục vọng con người là quan trọng lắm, nó hành hạ con người nhiều lắm lận. Nhưng mà các bạn hiểu rồi thì cái sự đó không còn gì nữa thì lúc đó các bạn mới tiến về càn khôn vũ trụ và làm về muôn phần sáng suốt bên trên bạn mới là hư không. Cảm ơn các bạn.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 01/01/1978)

Thông Báo

Thiền viện Hội Tự Tâm Linh Cùng Tiến Tới (Jolicoeur) xin báo tin về thay đổi dưới đây trong chương trình trợ duyên cho bạn đạo nghèo ở Việt Nam được tham dự Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2011 tại Siem Reap.

Tiếp theo quyết định nhường chỗ của bác **Đỗ Thị Nhuận** (bạn đạo nữ 71 tuổi, Hà Nội) sau khi thông báo 10/3/2011 được gửi đi, anh **Nguyễn Thành Diệu** (bạn đạo nam 51 tuổi, Cà Mau, tu Vô-Vi được 18 năm) là người kế tiếp được trợ duyên tham dự Đại Hội nói trên.

Như vậy chỉ còn 2 bạn đạo trên danh sách dự khuyết, trong trường hợp có thêm bạn đạo phát tâm hoặc khi các bạn được chọn nhưng không thể tham dự Đại hội vì lý do bất ngờ và bất khả kháng từ đây đến ngày Đại Hội :

1. **Lâm Thị Nga**, bạn đạo nữ 44 tuổi, Sóc Trăng, tu Vô-Vi được 19 năm.
2. **Nguyễn Anh Kiệt**, bạn đạo nam 26 tuổi, Sóc Trăng, tu Vô-Vi được 3 năm.

Mọi thủ tục ghi danh và đăng ký xe bus với Ban Tổ Chức Đại Hội đã được Thiền viện Jolicoeur hoàn tất cho các bạn liên hệ.

Để biết thêm chi tiết về bạn đạo được giới thiệu, để đóng góp ý kiến về việc chọn bạn đạo cho những dịp tới, hay phát tâm ủng hộ, ... xin mời các bạn xem tin tức ở trang <http://troduyenbandaovietnam.jimdo.com/> và <http://troduyenbandaovietnam.jimdo.com/bam-vao-day-de-lua-chon/> hoặc liên lạc về meditation.jolicoeur@primus.ca.

Thành thật cảm ơn sự quan tâm của quý bạn,

Ban Chấp Hành Thiền viện Jolicoeur, Montreal, Canada

THA THỨ

Người tu nào cũng muốn mình có một tâm hồn khoan dung độ lượng như Đức Phật đã từng dạy, và sẵn sàng tha thứ cho tất cả mọi người nếu họ lỡ phạm sai lầm.

Nhưng trên thực tế có thật được như vậy không! Nếu sự sai lầm đó đã cướp đi cái gì đó của mình chẳng hạn như : làm mất tình yêu, danh dự, tiền bạc hay cướp mất mối si mê tham dục của mình, thì mình có thể tha thứ hay không... **chắc là khó !!!**

Có nhiều pháp, **họ tập cách BAN PHƯỚC LÀNH** nhưng thấy không ổn ! Vì đang đau đớn do mất mát thì làm sao ban phước cho kẻ làm khổ mình được !

Thôi thì thôi né thôi thì thế thôi! Cách hay nhất là **đừng tự đối lòng**, có giận thì cứ giận, bực bội thì cứ bực bội... TẠI SAO? **Tại vì mình là con người chứ đâu phải là Tiên Thánh...**

Nhưng nhờ có cái Pháp, trong những lúc thế này **phải cố gắng ghê lắm, vì luồng điện sa sút nên cái nhìn ủy mị, bần loạn**. Ý thức cuộc đời chỉ là tạm, còn người làm khổ mình chỉ là công cụ của nghiệp lực mà chính mình đã phạm sai lầm tạo tác từ lúc trước nên bây giờ mình gặp.

Có sướng hay khổ, thành công hay thất bại, cố chấp hay tha thứ thì tất cả cũng đi vào dĩ vãng, cát bụi sau cùng cũng trở về cát bụi cho nên hãy bỏ qua mọi chuyện, đó là biết tha thứ cho chính mình.

*Tha thứ thương yêu ấy đạo Trời
Nghiệp duyên ràng buộc lúc đầy vơi
Qua bên cửa Tử khai màn sống
Bỏ hết khổ buồn dạ thanh thoi.*

TG: TSP

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 6 tháng 8 năm 1972

Đạo bất tâm nhờn nhờn tiến tâm
Minh tâm kiến tánh tránh sai lầm
Tự tu tự tiến thâm tâm lạc
Sắc giới chuyển không quang giáng lâm

Tự tu tự tiến thì thâm
Thâm tâm có đạo khai tâm tiến lên
Đạo là căn bản tảng nền
Tiến lên quang cảnh vững bền tiến thân
Vượt qua ô trược các tầng
Diễn quang sáng rọi mọi phần yên vui
Tâm không mền tiếc bụi ngùi
Rèn trui tự tiến vượt mùi thế sanh
Chỉ lo tự sửa tự hành
Tâm thân an lạc kết thành đạo tâm
Trước ô chẳng quyến luyến tầm
Thâm cao Phật Pháp phúc âm gọi người
Tiến lên thanh thản tươi cười
Chẳng còn tham hận người người chung vui
Phật Tiên vẫn tiến chẳng lùi
Ta nên tự tiến hợp mùi ân ban
Thiên đàng chiếu rọi pháp quang
Hồn ta thắng tiến mọi đàng giải thông
Nương theo định luật hóa công
Tự tu tự đắc tự phòng tiến thân
Công phu phải gắng chuyên cần
Chớ nên hện Phật chẳng lần đến nơi
Chứng minh có đất có trời
Rời nơi điều động xét lời cảm thông.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*

Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Năm

TỚI ĐỆ NHẤT ĐIỆN

LUẬN BẢN CÙNG MINH VƯƠNG

Phật Sống Tế Công

Giáng ngày 29 tháng 8 năm Bính Thìn (1976)

Thơ

Lục dục thất tình ngộ nhất sinh

Kế đề kim bảng diệp phù danh

Đào Nguyên tối hảo tu thân địa

Ẩn sĩ tiêu dao bộ Ngọc kinh.

Dịch

Sáu dục bảy tình đã ngộ xong

Bảng vàng chẳng thiết được ghi công

Đào Nguyên chốn ấy tu thân dễ

Ẩn sĩ thành thơ đạo suốt trong.

Tế Phật: Bữa nay chuẩn bị đạo âm ty, này Dương Sinh tại sao tâm thần con lại không được yên tịnh?

Dương Sinh: Bạch thầy, tâm thần việc đời trôi buột, tắc lòng lo nghĩ miên man, do đó tinh thần con tán loạn.

Tế Phật: Đạo cõi âm ty không phải trò chơi con nít. Tâm nếu không tịnh, linh hồn khó vào âm phủ. Nếu như bữa nay không đạo âm ty, việc viết sách ắt bị trễ nãi. Ta cho con một viên thuốc định thần, uống mau đi, chuẩn bị lên đường.

Dương Sinh: Cảm tạ ân sư, con đã uống rồi, cảm thấy tinh thần sáng khoái, nỗi buồn tan biến hết.

Tế Phật: Mau lên đài sen, khởi hành... đã tới nơi.

Dương Sinh: Thưa thầy, đây là chốn nào? Phía trước có một ngôi điện lớn, người đông lồ nhố, nhìn không được rõ.

Tế Phật: Phía trước là Đệ Nhất Điện của âm phủ. Chúng ta mau tới gặp Tàn Quảng Vương (*Vua cõi âm ty*).

Tàn Quảng Vương (Minh Vương, vua âm phủ): Nghinh tiếp Phật Sống Tế Công cùng thánh bút Dương Thiện Sinh từ Thánh Hiền Đường ở Đài Trung tới thăm tể điện.

Dương Sinh: Xin tham kiến Minh Vương, bữa nay tôi theo Tế Phật đến làm rộn quý điện, có điều chi lầm lỗi, xin rộng lòng tha thứ.

Minh Vương: Chớ khách sáo, xin theo tôi vào điện. Mời an tọa tại Nhà khách. Này Tướng Quân mau dâng trà tiên.

Tướng Quân: Xin tuân lệnh.

Minh Vương: Kính mời Tế Phật, Dương Thiện Sinh dùng trà.

Tế Phật: Dương Sinh, chẳng có gì quan trọng cả, uống đi, có sao lại trù trù?

Dương Sinh: Con không dám uống vì nghe người ta nói, nếu kẻ phạm tội âm phủ ăn uống bất cứ thứ gì, ắt chẳng thể về lại dương gian. Vậy xin mời thầy và Minh Vương cứ dùng đi.

Minh Vương: Dương Thiện Sinh nói sai rồi. Thế tục tương truyền người cõi trần không thể ăn các món ở âm phủ, đó là nói chung cho mọi người. Âm dương mỗi nơi đều có chủ, đương nhiên không thể rối loạn kỉ cương. Nhưng còn trường hợp người vâng lệnh Ngọc Hoàng xuống đây thuộc hàng quý khách, và lại còn có Tể Phạt hướng dẫn, há không trở lại được cõi trần sao?

Tể Phạt: Dương Sinh, con cứ yên tâm, có sắc chỉ của Ngọc Hoàng trong mình. Đứa quỷ con nào còn dám chặn đường, nếu có đứa dám cả gan phạm sắc chỉ, nhất định sẽ bị trừng phạt chẳng tha. Đừng sợ, cứ uống!

Minh Vương: Người thế gian đều ham sống sợ chết. Đến như Dương Sinh sợ chết, không dám uống nước trà còn có lý do. Chứ ở dương gian có một loại người đã hiểu rõ được rằng, làm điều sai quấy, ăn muối, chỉ có một con đường chết, nhưng vẫn chẳng chịu quay đầu, cứ xông miết tới trước, lao thẳng xuống mồ chôn. Thật quả đáng thương.

Dương Sinh: Tôi đã uống xong trà, miệng cũng khát quá. Xin hỏi ngài, bên ngoài có nhiều người xếp hàng đi tới là bởi lẽ gì?

Minh Vương: Tôi trông coi Đệ Nhất Điện, người phạm sau khi chết, trước tiên phải đến Giao Bộ Sảnh thuộc Âm Dương Giới khai báo. Sau đó âm binh áp giải vong hồn tới bản điện. Bản điện lại chuyển hồ sơ lý lịch và đương sự tới tòa án âm phủ, để tôi tra xét cho rõ thiện ác. Kẻ làm điều thiện được dẫn đi xem các điện ở âm phủ. Hay tùy theo cơ duyên với vị ân sư nào đó thì được đi về để tu luyện lại. Cũng có trường hợp được đưa tới Ty Thượng Thiên hoặc Sở Tu Thiện. Kẻ phạm nhiều tội lỗi bị giải tới Đệ Nhị Điện hoặc Ty Tội Ác. Nếu phạm tội quá nặng, trước tiên bị áp giải lên Nghiệt Cảnh Đài, chiếu cho hiện nguyên hình để tội nhân phải tự cúi đầu chịu tội. Sau đó mới giải trở lại Đệ Nhị Điện.

Dương Sinh: Bên ngoài có tiếng khóc than đau đớn, thê lương không ngớt của các vong hồn. Chẳng hiểu tại sao mà tất cả trẻ già, lớn bé lại đều thảm thương như vậy?

Minh Vương: Người trần tới bản điện mới biết rõ rằng mình đã từ bỏ cõi thế, lúc còn sống họ không tin có quỷ thần và báo ứng nhân quả. Lúc tới đây mới vỡ lẽ rằng khi chết không phải là mọi sự, mọi vật tiêu tan hết. Do đó có câu: *“Nhất đán vô thường vạn sự không, âm lộ chỉ hữu nghiệt tùy thân”* (một sớm đổi thay muôn sự chẳng còn chi, chỉ còn cái nhân xấu đeo theo mình nơi ngã đường âm phủ). Vong hồn biết rõ sẽ bị luật âm phủ xử và phải chịu hình phạt. Nên có nhiều kẻ lòng lạnh buốt, thân run rẩy, vừa khóc lóc, vừa hỏi han. Họ phải từ bỏ người thân ở chốn dương gian, như vợ đẹp con khôn, nhà cao cửa rộng, ngọc ngà, vàng bạc, dứt tuyệt ái ân. Hiện tại chỉ còn cái thân trơ trọi ở chốn suối vàng. Mỗi lần nhớ tới dĩ vãng không cầm nổi những giọt nước mắt bi ai.

Dương Sinh: Tại sao các âm binh không tôn trọng những vong hồn, lại dùng binh khí, hoặc dùng roi đánh đập khiến các vong hồn nức nở như ve sầu mùa đông, thực đáng thương quá!

Minh Vương: Những vong hồn này ăn ở không có đạo đức ở thế gian, do đó các âm binh không những không giữ lễ mà lại còn xử tệ tùy theo tội của họ, quả là *“Ác nhân tự hữu ác nhân ma. Kiểu hãnh đầu cơ độ nại hà”* (Kẻ ác có ngày người ác dạy. Đầu cơ trục lợi độ sao đây). Nếu như ở cõi thế họ biết để lòng thương xót cứu đời, lúc chết đi hẳn là âm binh thân phục đối xử tốt với họ gấp bội lần. Chẳng cần phải bênh vực họ.

Dương Sinh: Khi sống nếu như không tu tâm dưỡng tính, sau khi chết thật đáng thương hết sức. Đời sau con cháu nếu như biết được là tổ tiên mình lúc chết đi bị coi ngang hàng với tội phạm, bị âm binh khinh khi đánh đập, chắc chắn sẽ chẳng thể cam lòng. Cách đền ơn của người đời đối với tổ tiên là tu đạo hành thiện lấy công đức siêu độ linh hồn tổ tiên sớm có ngày thoát khỏi sự khổ đau.

Tể Phạt: Người đời nếu như không giữ gìn được khuôn phép của gia cang, hành động bừa bãi thì tổ tiên họ ắt sẽ bị liên lụy. Cho nên nói *“Cửu Huyền Thất Tổ”* huyết mạch tương quan, nhân quả tuần hoàn mật thiết, do đó phải hết sức thận trọng. Bữa nay đã cận giờ, sửa soạn trở lại Thánh Hiền Đường.

Minh Vương: Kính tiễn.

Tể Phạt: Dương Sinh mau lên đài sen sửa soạn trở về.....Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập xác thân.

(còn tiếp)

